

ROVNOVÁHA PŘÍRODY

PŘÍCHOD

Přes pozemky se k místu, kde se nachází onen prales, přesouvá ne rychlým a ani pomalý, za to vyrovnaným krokem. Oblečení má vcelku odpovídajícím tomu, co ho očividně čeká a nemine. Už z toho jak jede s očividně jasným cílem se dá čekat, že tím bude právě bujná zeleň za famfrálovým hřištěm. To, co má na sobě je vše v barvách zelené a hnědé - dlouhý plášť s kapucí, světle zelená tunika pod ním, která je přepásaná koženým opaskem s několika menšími braňami a hůlkou zastrčenou za ním bohem, kalhoty hnědé jako kůra stromů a jejich volná látka mizí do vyšších kožených bot jako dělaných pro terén divoké džungle. K té se ostatně ve finále dopracuje a bez zaváhání projde na přesunu, která vede ke středu prazvláštně oslabeného kusu země. Dostane se až k mísce a menhirům. Rozhlédne se po nich a pohledem přejede mezi skleněnými koulemi a otvory ve vztyčených kamenech kolem. //Konečně něco, co bude pro nás blížší než boje, ledové pevnosti, potápění se na dno jezera či létání// *Na rtech mu zahráje úsměv.* [Z rozsahu 1-10 padlo číslo 5.]

SOL - SVĚTLO

Po zhodnocení pohledem se zaměří zpět ke skleněnkám a sáhne po první z nich. Zahledí se na slabé světlíkující silu uvnitř a pak se přesune jak pohledem tak i chůzí ke kameni hlásajícímu Sol. //Co sis pro nás připravil, dárce života...// *Kouli vloží do otvoru na ni dělaného a už tak slabé sluneční světlo pronikající skrz větvoví nad ním s menší starostí počasuje nepatrně nakrčeným obočím, jak se začne ztemňovat stále více a více. Až se ocítíte v oné úplné tmě.* Jasné... Sol je dárce světla, života... Pravdy. *Zamumlá snad jen sám pro sebe tiše. Zhluboka se nadechne a i přes nemožnost nic vidět zavře oči. Po plném nadechu do hruď, břicha i bránice dech na pár úderů srdce zadrží a poté ho vydechně úplně. Opět setrvá s prázdnými plícemi a znovu se velice zhluboka nadechne.* //Kde je tma... Je i světlo. Všechno je v rovnováze. Někde v těle vší tmě. Je. Nikdy není úplná tma// *Po onom druhém plném nádechu otevře ústa a dá se do zpěvu. Jeho hlas je silný, rytmický a slova rychlejší, plná energie. Zpívá Ikaros ohně, pokud má někdo možnost ho díky dechu a barvě hlasu poznat, či zná kmenová slova, která z jeho úst vycházejí.* //Sol je zdrojem pro oheň. Podpoříme-li oheň a ještě k tomu jazykem světla... Ta jiskřička, co se někde nachází získá silu// *Oči má stále zavřené a pokračuje v dechu a zpěvu.*

Nepřestává ve zpěvu, ale při návratu světla do světa nejdříve rozechvěje řasy než oči pomalu otevře úplně. Ještě píšeň dokončí než s plným výdechem skončí. V nastalém tichu prohlédne okolní džungli a koutky mu v tom úsměvu poskočí ještě o kousíček výš. //Je to příjemné. Připadám si jako zpátky u nás// *Klidně a spokojeně změlčí alespoň trošku svůj dech a od menhiru zasvěcenému sile Sol se vrátí k mísce se zbývajícími skleněnými koulemi. Sáhne klidným pohybem po druhé a s tou se vydá ke kameni Yara. Pečlivě vloží do otvoru skleněnku a o krok od kamene poodstoupí zpět s tím, že se pozorně rozhlédne kolem sebe, snad hledajice nějakou změnu indikující další z úkolů.* //Yara... Sila vody. Okolní prales nevypadá, že by měl dost vláhy. Možná bude tahle zkouška o vyvolání deště.// *Opět se zaměří hnědýma očima na kouli zasazenou v kameni.*

YARA - VODA

Trošku suše mlaskne jazykem s postupným vytrácením ještě více vlhkosti ze vzdachu. Ztěžka polkne a nakloní u toho hlavu, jak takové suché polknutí musí být těžké. //Hlas... Paměť. A proměna// *Opětovně se podívá po svém okolí až padne pohledem na nešťastnou kopybaru. Musí vidět, že i ta má podobné problémy se ztrátou vláhy v okolí jako on sám. Nejsou tu ale sami... Další tvor na kterého pohledem je jaguár v nedaleké houštině. Snad má více štěstí než rozumu, že se na něm zastaví pohledem. I když v první vteřině vypadá překvapeně, opět ztěžka polkne a i přes očividné obtíže srovná dech podobně jako u prvního z úkolů. Po několika nádeších a výdeších se dá znovu do zpěvu. Tentokrát se pro zkušené ucho jedná o Ikaros vody, volající Yaru zpět do okolního drobného pralesa. Nedělá nic, čím by mohl zdánlivě vyprovokovat jak kopybaru tak i jaguára, stojí na místě a houpavým hlasem připomínajícim vlny pokračuje ve zpěvu. Pomalu se na svém místě sníží do podřepu a podobně pomalu přechází pohledem mezi oběma tvory.* //Nejsem hrozbou... Volám vláhu a klid zpět do tohohle pralesa. Ikaros vody zklidňuje mysl... Měl by pomoci jako balzám na nervy pro všechny tři z nás// *S ohledem na fakt, že nedaleko číhá jaguár se zdá být vyrovnaný a velice klidný.*

S příchodem deště, který začne zvlažovat vše kolem a náhlým návratem vlhkosti do okolního vzdachu i půdy se ve zpěvu snáze nadechne. Ještě chvíli pokračuje slovy houpavými a tiše šumícími jako onen dešť než je v něm nechá zaniknout. A ti dva tvorové? Ať už zůstávají či ne, dá se odhadnout, že oběma je jistě lépe podobně jako jemu samotnému, no ne? Nikam se nehýbe dokud padá z nese příjemný hřejivý dešť. Dokonce pomalu zase zavře oči a svůj dech z rytmu písne navráti do normální neutrálnejší podoby. Až po těch několika minutách, kdy z nebe přestává padat voda, se podobně pomalu zvedne jako přiděpnul. Pohledem vyhledá menhir Yary, který teď září světlem ukazujícím, že může postoupit k dalšímu z úkolů. Nijak rychlým krokem se vrátí k mísce s postupně ubývajícími skleněnými koulemi. Natáhne k jedné prsty a sevře ji v nich už se vydávajice k dalšímu z otvorů na ni dělanému. Tam ji vloží a ještě na krátký moment přidrží prsty. //Yvy...//

YVY - PŘÍRODA

Nevypadá nijak překvapeně, když se i přes předchozí vláhu začne všechna z okolních rostlin vytrájet. Slábneš matko země... *Hlesne a jak konečně odtáhne ruku ze skleněné koule, rozvře dlaň a pohlédne na semínko v ní.* Země je všude. Život. I v těch nejméně nečekaných končinách se nachází. Nic ho nemůže zničit. Nikdo nemá takovou sílu aby zničil život jak je. *Poví k semínku, otočí se k menhiru zády, opře se jimi o něj a postupně se sesune až na vyschlou trávu u jeho paty. Nohy složí do tureckého sedu a semínko jemně sevře v dlani, kterou překryje i tou druhou, prohrívají chladný kámen, kterým se stalo. Koutkem oka snad možná ty mravence zachytí, ale rozhodne se jím nevěnovat pozornost. Alespoň zatím. Jeho dech je celou dobu stejně klidný, jak se snad skutečně soustředi být po celou tuto zkoušku plně vyrovnaný. Ale teď postupně změní jeho proudění donutí a ven.* Stejně jako světlo nemůže existovat bez tmy, ani tma nemůže být bez světla. *Možná odkaz na první ze zkoušek?* Jsi sice z kamene, ale cítím uvnitř magii, život. Jiskru naděje. Poslouchej... *Výdechme poslední slovo a už s hlasem plně naladěným do tichého osamělého rytmu se dá znovu do zpěvu. Dnes se zdá, že plně využívá učení jakého se jemu i jeho spolužákům dostává na jejich škole. Jeho zpěv se dá poznat jako Ikaros rostlin. Léčivý zpěv určený pro porozumění právě s přírodou kolem nás. Když už na něj lezou mravenci, zavře oči a soustředěně pokračuje i přes možné štípance na své snědě kůži.*

Léčení semínka uvězněného v kamenné podobě se zdá jako skutečná zkouška soustředění, když se k velkým mravencům snažícím se do jeho sevřených dlaní dostat přidá i papoušek, který na něj začne naléhat. Dlaně přitiskne k hrudi a - stále v tureckém sedu - se předkloní, sám se schová do takového tvaru semínka, kdy se čelem opře do suché trávy. Zpěv nijak neukončuje. Je to tichá písň zpívaná řecí kmenů Amazonie. Semínko teď v hřejivých dlaních tiskne i k místu, kde se v jeho hrudi nachází klidně bijící srdce naladěné na jeho dech. Nechává jak mravence tak i papouška útočit a snažit se k semínku dostat. Je ochrannou skořápkou. //Snaží se tě zničit, ale snaží se tě i chránit. Nezoufej... Nic není ztracené. Z kamene se osvobodí... Poslouchej...// *A jak vše začne pomaličku měknout, pučet a ožívat ještě tam klidně zůstává schoulený i po odchodu tvorů snažících se získat semínko. Po momentu se stále tiše zpívajíce narovná a zase opře o menhir. Odtáhne ruce od hrudi a otevře oči, kterými padne na semínko v rukou, které postupně rozbalí a pohlédne na vyklíčenou rostlinku v nich. S úsměvem dokončí zpěv a před sebou rozhrne trochu zeminu do které jej zasadí a až na klíček přikryje zpět. Na krátku chvíli novou rostlinku sleduje než vstane a zamíří k mísce pro další z koulí. Dech u toho mění a vraci do neutrální formy dodávající mu očividně ten zvláštní klid.*

YBYTU - VÍTR

Vezme předposlední ze zbývajících skleněnek v misce a vydá se k dalšímu z kamenů, který ještě nezáří a postrádá sílu. Kouli vloží do otvoru od Ybytu. //Tady se bude hodit další Ikaros. Nebo dokonce bude vyloženě potřeba.// Vitr... *Broukne tiše, když začne vše kolem nezvykle uticchat a ztrácet pohyb. Vlastně dost podobně jako i u ostatních úkolů vypadá, že tohle pro něj není žádným nečekaným výsledkem. Možná je to ale tím, že na toto jsou jednoduše připravováni. Nakloní hlavu do boku a přivře oči.* //Šepot vánku.// *Pohledem vyhledá onen zhmotněný vír posledního dechu větru v okoli a otočí se k němu čelem. On sám se dá do šeptavého zpěvu. Nejedná se však o konkrétní slova, je to jen dech, tón a tichý šepot, ne odlišný od toho, který k němu vysílá onen vzdušný vír. Vykročí jeho směrem a u toho prozpívá jen jako tichý vánec Ikaros větru. Nepostupuje rychle, naopak se přiblížuje s rozvahou a stále precizně drží tón zpěvu, dechu a šepotu. Přeleze těch několik stromů tedy možná líně, ale rozhodně tak, že to nijak nenaruší jeho koncentraci. Do tůně prostě vstoupí a projde jí na její druhou stranu, nijak viditelně nerohzený tím, že to dělá. Keřem pak prostoupí neméně rozvážně. Dlaněmi odhrnuje větvičku za větvičkou a protahuje se mezi nimi pomalu dál. Blíže a blíže k víru, nepřestávaje s postupně se ladícím zpěvným šeptem na rytmus šepu větru.*

Čím blíže je, tím může logicky lépe rozumět šepotu, který se k němu nese a který vlastně na rozdíl od toho jeho má poselství v podobě slov. Nebrání mu to však postupně, se zastavením postupu porostem džungle, donaladit rytmus plně na ten jeho. //Ve všem, co žije, dýchá cyklus. Luna se rodí a ztrácí, roční doby se střídají, život se proměňuje. Nic nekončí... Vše se jen vrací v nové podobě. Důvěřuj rytmu, který tě vede.// *Zavře oči.* //Rytmus... Něco končí aby nové začalo. A to zase skončí jen aby mohlo začít něco zcela nového. Cyklus vzniku a zániku je ve všem. Rozumím tomu... Konec není spatný. Je to jen proměna jako každá jiná. Jako dozrání plodu a jeho odpadnutí z větve. Na zemi buď uhniče nebo je snězeno. Tak či onak, semena pohltí země a objeví se nový život. Tak končí a začíná všechno. Není začátek bez konce.// *Ještě se nevrací zpět ke středu džungle, ale naladěně na vítr vracející se do okolí rytmicky šepťá jako on sám. Nedá se jistě nevšimnout návratu zvuku listů se kterým si hraje, šumu trávy, kterou se plazi jako hadi... Ale i tak chce asi dokončit klidně a správně Ikaros, který nakonec s postupným uticháváním jeho šepotu vymizí ve zvuku kolem, se kterým byl jedno. Otevře oči a vrátí se zpět do středu džungle k misce a menhirům, čekajícim na poslední ze zkoušek.*

TATÁ - OHEŇ

Natáhne ruku po poslední z koulí a stále jaksi i pohybem a jeho rychlostí naladěn na vitr se vydá ke vzpřímenému kameni Tatá. Do dolíku vytvořenému pro skleněnku ji vloží a prohlédne poslední z nezářících kamenů. //Tohle bude o magii. A o očištění.// *Shlédne ke špičkám svých bot a pak odtautu pohledem putuje k další osobě nacházející se v okolí. Narušitel nesouznející s okolní přírodou Xvy. Následuje ho pohledem až k líaně. Se zalesknutím nože ve světle sáhne k opasku pro svou hůlku, která je za ním zastrčena. Nedělá nijak zbrklé pohyby ani se nezdá, že by ztrácel svůj postupně nabývý klid.* //Chce nařezat guaracuru.// *Pohně hůlkou směrem k osobě s nožem a cíl bude asi jasné už od pohledu - chce její konání zastavit.* Immobulus. *Sklozne z jeho rtů přičemž stále drží ten dech v plynulém rytmu.* [**Uživatel seslal kouzlo Immobulus. Zamířený živý tvor či pohybující se objekt se zastaví a není schopen dalšího pohybu.**]

Možná je jeho štěstím, že si jeho přítomnosti ona zahalená osoba nijak nevšimá. Možná ale taky jen příliš splynul se svým okolím všemi témi Ikary pro oživení životních sil přírody v tomto pralese. Ze svého místa vykročí směrem k osobě a líaně. Ještě jednou pozvedne hůlku a tentokrát míří přímo na líánu. Herbivicus... *Pronese ještě další z kouzel, i když se už okoli postupně ožívuje, navrací se mu jeho energie a magie.* //Tohle není přirozené poškození... Je to poškození zvenčí. Čas to zahojí podobně jako růst.// *Ať už se mu kouzlo vlastně darí nebo ne, tak hůlku zastrčí zpět za opasek jakoby úspěch či ne bylo rozhodnutím osudu o přijetí pomoci či ne.* //Guaracura pohlcuje magii. Pokud by nechtěla pomoci, nenechá si pomoci.// *Otočí se zpět k menhirům za sebou, kde z nich vychází ona záře plná energie. Její rozprostření po okolí v podobě paprsků, co se od mísy rozutečou kolem sleduje s úsměvem na rtech.* //Všechny svítí. Život je tu zase na správném místě. Energie se vyrovnanly...// [**Uživatel seslal kouzlo Herbivicus. Zrychlí růst dané rostliny.**]

ODCHOD

Vrátí se k mísě a menhirům přičemž každému z nich s úctou pokyne hlavou. Každé síle přírody a jejímu představiteli. Sol, Yara, Xvy, Ybytu i Tatá. Poté už vyhledá pěšinku, kterou se do středu džungle ostatně dostal, a vydá se po ní zpět k okraji bujně vegetace. U toho se dá do prozpěvování další písničky, nejedná se však o žádný Ikaros, ne teď. Je to spíše taková klidná melodie. Spokojená? Jednoznačně. Úkoly má za sebou a teď nezbývá už nic jiného než se jen vrátit do chladné skotské krajiny. Možná i proto jde po pěšince pomalu, jak si chce snad užít ty poslední chvíle v džungli. Ale jak už několikrát i on sám nahlas zmínil, všechno se pohybuje v cyklech a tak i tahle zkouška nachází konce, když vyjde ven a zachvěje se náhlou zimou. //Zase zpátky. Kéž bych mohl tu zkoušku chodit plnit den co den a být v pralese zalezlý...// *Ještě věnuje kusu Amazonie za sebou jeden úsměv a poté už se vytrati po pozemcích pryč.*